

Musiken gör dokumentären

Händelsen bakom filmen *Society of the Snow* utspelar sig år 1972 när ett flygplan försvinner i de sydamerikanska Anderna. Passagerarna utgörs av det uruguayanska rugbylandslaget. Tolv personer omkom omedelbart och många skadades. Ett intensivt sökande efter planet sätts i rörelse och tragedin blir en världsnöhet. Jag kommer personligen ihåg när nyheten kablades ut och världen löpande följde sökarbetet. Till slut drogs insatserna in. Kvar i Anderna satt en grupp människor som via en provisoriskt byggd radio får reda på att de är lämnade åt sitt öde. De kommer då till slutsatsen att de måste ta sig mot civilisationen eftersom ingen söker dem längre. Efter tolv dagar räddas de sexton personer som överlevde katastrofen.

För trettio år sedan gjordes den första dokumentära filmen. Eftersom det handlar om en verklig händelse återberättad av de drabbade är det svårt att se hur berättelsen skulle skilja sig åt i de olika filmerna. Ändå är *Society of the Snow* så mycket bättre än föregångaren *Alive*, som bör tilläggas, också den är en bra film.

Vad är det då som skiljer dessa filmer åt? För det första språket. Det känns onekligen mer autentiskt när ett rugbylag från Uruguay talar spanska istället för amerikansk engelska med sydstatsdialekt. I *Society of the Snow* är berättartempot betydligt långsammare vilket passar de fantastiska vyerna över Andernas snötäckta berg. Men det är något mer, och det tar mig en halvtimme innan jag får grepp om vad. Det är musiken som utgör en sådan fantastisk bakgrund i *Society of the Snow*, så otroligt väl anpassad till såväl story som miljö.

En mycket sevärd film och inte minst värd att lyssna till. *Society of the snow* får $\pi \pi \pi \pi$ och är den bästa film jag sett på länge.

Text: Farbror π

Society of the Snow

Regi: Juan Antonio Bayona

Spansk- uruguaynsk

A movie poster for 'Society of the Snow'. The background is a snowy mountain landscape under a clear blue sky. A group of about ten people, dressed in winter gear, are scattered across a snowy slope. Some are standing with their arms raised in a gesture of triumph or relief. In the foreground, a white airplane fuselage is partially buried in the snow, with the word 'EREA' visible on its side. The overall mood is one of survival and hope.

A FILM BY J.A. BAYONA
DIRECTOR OF THE IMPOSSIBLE AND THE ORPHANAGE

SOCIETY *of the* SNOW

BASED ON A REMARKABLE TRUE STORY

IN SELECT CINEMAS AND ON
NETFLIX | COMING SOON